

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1ObdoV/17/2016
Identifikačné číslo spisu:	1011898474
Dátum vydania rozhodnutia:	27.02.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Beáta Miničová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:1011898474.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: PROFI CREDIT Slovakia, spol. s r. o., so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 25, IČO: 35 792 752, proti žalovanej: S. X., bytom X., zastúpenej JUDr. Jankou Martonovou, advokátkou, Slovenská 5, Bardejov, v konaní o návrhu na obnovu konania, vedenom na Krajskom súde v Bratislave, pod sp.zn. 19Zm/1/2011-88, o dovolaní žalovanej proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. marca 2015, č. k. 1Obo/1/2014-113, takto

rozhodol:

Dovolanie žalovanej o d m i e t a .

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave, ako súd prvej inštancie, uznesením zo dňa 19. 11. 2013, č. k. 19Zm/1/2011-88, žalovanej nepriznal oslobodenie od súdneho poplatku. Vzhľadom k tomu, že žalovaná v doplnení návrhu na obnovu konania napriek výzve súdu neuviedla žiadny dôvod obnovy konania v zmysle § 228 ods. 1 O. s. p., ale len zopakovala námietky, ktoré (ako sama priznáva) uplatnila už v pôvodnom konaní spisovej značky 8Cb/71/2003, krajský súd dospel k záveru, že žalovanej nemožno priznať oslobodenie od platenia súdnych poplatkov, pretože žalovaná zjavne bezúspešne bráni svoje právo (§ 138 ods. 1. prvá veta O. s. p.).

2. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, na odvolanie žalovanej, napadnutým uznesením zo dňa 17. 03. 2015, č. k. 1Obo/1/2014-113, uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil podľa § 219 ods. 1 O. s. p. Odvolací súd uviedol, že námietky žalobkyne ohľadom zaujatosti sudkyne, ktorá uznesenie súdu prvej inštancie vydala, je možné podradiť pod odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O. s. p. V zmysle tejto úpravy je odvolací súd povinný zrušiť odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak zistí, že rozhodol vylúčený sudca. Kedy je sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania určitej veci, upravuje § 14 O. s. p. Podľa odvolacieho súdu, nespokojnosť žalovanej s rozhodnutím sudkyne o jej návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov, ani jej nespokojnosť s rýchlosťou konania, nezakladá dôvod pre vylúčenie namietanej sudkyne. Odvolací súd dodal, že dôvodom na vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania veci nemôže byť len samotná okolnosť, že účastníka konania neuspokojili výsledky a priebeh doterajšieho súdneho konania. Základom pre vylúčenie zákonného sudcu môžu byť len

objektívne existujúce skutočnosti, v žiadnom prípade nie to, že postup sudcu alebo jeho rozhodnutie sa nezhoduje so subjektívnymi predstavami a názormi účastníka na vecnú správnosť, zákonnosť, alebo spravodlivosť súdnych rozhodnutí namietaného sudcu. Výjadrenia žalovanej o tom, že namietaná sudkyňa vedome „kryje“ údajné pochybenia svojich kolegyň (sudkyne a vyššej súdnej úradníčky) v pôvodnom konaní sp. zn. 8Cb/71/2003, sú podľa odvolacieho súdu navyše v rovine ničím nepodložených špekulácií. Zároveň odvolací súd zdôraznil, že ani skutočnosť, že žalovaná podala na sudkyňu JUDr. Elenu Ondrišovú trestné oznámenie, nie je sama osebe spôsobilá vzbudiť pochybnosti o nezaujatosti namietanej sudkyne.

3. Odvolací súd sa v ďalšom nestotožnil ani s námietkami žalovanej, týkajúcimi sa vecnej nesprávnosti rozhodnutia krajského súdu, ktorý podľa odvolacieho súdu postupoval správne, keď v rámci rozhodovania o návrhu žalovanej na priznanie oslobodenia od povinnosti zaplatiť súdny poplatok za návrh na obnovu konania posudzoval, či zo strany žalovanej nejde o zjavne bezúspešné uplatňovanie práva na podanie tohto mimoriadneho opravného prostriedku. Odvolací súd rovnako, ako prvoinštančný súd konštatoval, že žalovaná zjavne bezúspešne uplatňuje právo na obnovu konania, resp. zjavne bezúspešne bráni právu žalobcu vymôcť plnenie, ktoré mu bolo priznané právoplatným rozhodnutím súdu vo veci sp. zn. 8Cb/71/2003. Žalovaná totiž napriek výzve a poučeniu súdu o tom, aké náležitosti musí mať návrh na obnovu konania a ako ho treba odôvodniť, podaný návrh neodôvodnila tak, ako to predpokladá ustanovenie § 228 ods. 1 O. s. p. Odvolací súd zdôraznil, že návrh na obnovu konania nie je možné podať z akéhokoľvek dôvodu, ale len z dôvodov taxatívne vymenovaných v ustanovení § 228 ods. 1 O. s. p. Odvolací súd poukázal na to, že žalovaná v pôvodnom návrhu z 03. 07. 2007 a ani v jeho doplnení z 27. 10. 2013, neuviedla žiadne také skutočnosti, ktoré bez svojej viny nemohla použiť v pôvodnom konaní. Rovnako tak neoznačila žiadne dôkazy alebo rozhodnutia, ktoré bez svojej viny nemohla použiť v pôvodnom konaní a ani nenavrhol dôkazy, ktoré síce boli známe aj v pôvodnom konaní, ale sa nemohli vykonať z objektívnych príčin. Netvrdila ani to, že bolo rozhodnuté v jej neprospech v dôsledku trestného činu sudcu, resp. ani žiadne skutočnosti, ktoré by bolo možné podriať pod dôvody obnovy v zmysle § 228 ods. 1 písm. d/, e/, f/ O. s. p. Všetky žalovanou namietané skutočnosti - že zmenkový platobný rozkaz bol vydaný bez potrebných dôkazov neoprávnenou osobou (vyššou súdnou úradníčkou), že nepodpísala blankozmenku, dohodu o vyplňovacom práve, ani zmluvu o pôžičke, že súd nevyhovel jej žiadosti o ustanovenie znalca z odboru písomznanectva a podobne, aj podľa odvolacieho súdu boli známe už v pôvodnom konaní sp. zn. 8Cb/71/2003, kde sa ich žalovaná (neúspešne) dovoľavala. Pretože tieto skutočnosti boli „použité“ v pôvodnom konaní, ktoré bolo právoplatne skončené, žalovaná sa ich nemôže úspešne dovoľávať opätovne v rámci návrhu na obnovu konania. Pokiaľ žalovaná namietala, že súd rozhodujúci o jej námietkach proti zmenkovému platobnému rozkazu, neprihliadol na to, že zmluva, z ktorej žalobca vyvodzuje svoj nárok, je zmluvou o spotrebiteľskom úvere, týmto podľa odvolacieho súdu namietala vlastne nesprávne právne posúdenie veci. Odvolací súd zdôraznil, že nesprávne právne posúdenie veci však nie je v ustanovení § 228 ods. 1 O. s. p. upravené ako dôvod obnovy konania.

4. V závere odôvodnenia napadnutého uznesenia odvolací súd uviedol, že nedôvodná je tiež námietka žalovanej, že ako spotrebiteľke jej patrí oslobodenie od súdnych poplatkov v zmysle § 4 ods. 2 písm. za/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákona o súdnych poplatkoch“). Uvedené ustanovenie bolo zavedené až novelou účinnou od 01. 01. 2009 (čl. XIII zákona č. 465/2008 Z. z., ktorým sa menia a dopĺňajú zákony v pôsobnosti Ministerstva financií Slovenskej republiky v súvislosti so zavedením meny euro v Slovenskej republike). Žalovaná však svoj návrh na obnovu konania (ako to opakovane zdôrazňuje) doručila krajskému súdu dňa 11. 07. 2007. Podaním predmetného návrhu vznikla žalovanej povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podaný návrh. Odvolací súd zdôraznil, že táto povinnosť žalovanej nezanikla len preto, že sa medzičasom zmenila zákonná úprava, ktorá spotrebiteľov oslobodila od platenia súdnych poplatkov. V zmysle prechodného ustanovenia § 18c ods. 6 zákona o súdnych poplatkoch (prechodné ustanovenie k úpravám účinným od 01. 01. 2009) platí, že za konania začaté pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona (zákon č. 465/2008 Z. z.) sa vyberajú poplatky podľa doterajších predpisov, ak ďalej nie je uvedené inak. Prechodné ustanovenia zákona o súdnych poplatkoch v znení účinnom od 01. 01. 2009 neobsahujú zmienku o tom, že by sa novozavedený § 4 ods. 2 písm. za/ mal použiť aj na

konania začaté pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 465/2008 Z. z., z čoho vyplýva, že oslobodení sú len spotrebiteľia v konaniach, ktoré sa začali po 01. 01. 2009. Tvrdenie, že krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol nesprávny dátum doručenia návrhu na obnovu konania (10. 12. 2007), je síce pravdivé, avšak táto skutočnosť podľa odvolacieho súdu nemala žiadny vplyv na vecnú správnosť odvolaním napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd dodal, že krajský súd vo svojom (v poradí druhom) rozhodnutí o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov neposudzoval včasnosť podania návrhu na obnovu konania, ale len to, či žalovaná návrh odôvodnila v súlade so zákonom.

5. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie, ktoré odôvodnila tým, že v konaní rozhodoval sudca JUDr. Juraj Seman, ktorý už rozhodoval v konaní v tejto veci, pod sp. zn. 1MOBdoV/6/2008 ako člen senátu. Menovaný sudca podľa žalovanej konal aj v prípade jej návrhu doplnenia a opravy odôvodnenia rozsudku, vydanom v tejto veci. Žalovaná má za to, že vyššie menovaný sudca odvolacieho súdu mal preto pomer k veci. Ďalej žalovaná poukázala na skutkové veci, týkajúce sa jej podpisu na predloženej zmenke, z ktorej si žalobca uplatňuje svoje právo s tým, že uzavretú zmluvu v danom prípade je potrebné posudzovať podľa zásad spotrebiteľského práva.

6. Právna zástupkyňa žalobkyne podaním zo dňa 04. 05. 2016 (č. l. 136 spisu) doplnila podanie žalobkyne, kde uviedla ako dôvod dovolania odňatie možnosti žalovanej konať pred súdom, pričom napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Žalovaná zastáva názor, že ako spotrebiteľke jej patrí právo na oslobodenie od súdnych poplatkov v tejto veci s poukazom na § 4 ods. 2 písm. za/ zákona o súdnych poplatkoch, kde ako spotrebiteľka domáhajúca sa ochrany podľa osobitného predpisu (zákona o spotrebiteľských úveroch), je priamo oslobodená od súdneho poplatku. Zo znenia poznámky 4 aa/ k § 4 ods. 2 písm. za/ uvedeného zákona, je podľa žalobkyne zrejmé, že tento uvádza len príkladmi, nie taxatívny výpočet možných právnych predpisov, na základe ktorých spotrebiteľ môže uplatniť svoje práva na súde bez toho, aby bol povinný zaplatiť súdny poplatok. Žalovaná preto navrhuje, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zmenil a priznal jej oslobodenie od platenia súdnych poplatkov.

7. Žalobkyňa podaním zo dňa 09. 05. 2016 (č. l. 140 spisu) doplnila svoje dovolanie. Opätovne poukázala na skutkové okolnosti, týkajúce sa jej podpisu na predloženej zmenke, na zmluve o revolvingovej pôžičke, jej návrhu na oslobodenie, kedy preukázala svoje majetkové pomery s tým, že považuje svoj návrh na obnovu konania za oprávnený.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podala včas žalovaná zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovanej je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

9. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 01. 07. 2016, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 C. s. p. (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované), a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 a § 239 O. s. p.

10. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne. V záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha obmedzeniam, resp. podmienkam (čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania. V dovolacom konaní procesné podmienky upravujú ustanovenia § 236 a nasl. O. s. p. (I. ÚS 4/2011).

11. Dovolanie v občianskom súdnom konaní je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým môže dovolací

súd zasiahnuť do už odvolacím súdom právoplatne nastoleného stavu právnej istoty účastníkov konania o predmete konania. Preto dovolanie neslúži na nápravu akýchkoľvek väd prvostupňovej alebo druhostupňovej fázy základného konania, ale len väd, ktorých závažnosť zákonodarca povýšil nad právnu istotu účastníkov konania (I. ÚS 35/2013).

12. Dovolanie možno podať, iba ak to výslovne pripúšťa zákon (§ 236 ods. 1 O. s. p.). Občiansky súdny poriadok upravuje dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý možno podať len proti právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu výslovne uvedeným v zákone [§ 238 O. s. p. (pokiaľ ide o rozsudok) a § 239 O. s. p. (pokiaľ ide o uznesenie)], alebo len v prípade výskytu zákonom osobitne vymenovaných závažných procesných väd (§ 237 ods. 1 O. s. p.) Dovoláním z dôvodov uvedených v ust. § 237 ods. 1 O. s. p. je možné napadnúť všetky rozhodnutia odvolacieho súdu bez ohľadu na formu rozhodnutia, na jeho obsah alebo na povahu predmetu konania. Prípustnosť dovolania podľa ust. § 237 ods. 1 O. s. p. nie je daná tým, že dovolateľ tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou z väd uvedených v tomto ustanovení. Dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je v tomto prípade prípustné iba vtedy, ak touto vadou rozhodnutie skutočne trpí, t. j., ak sa stali skutočnosťou, v dôsledku ktorých vada vznikla a prejavila sa v rozhodnutí (postupe) odvolacieho súdu. K tomu, či rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z väd uvedených v ust. § 237 ods. 1 O. s. p., prihliada dovolací súd nielen na podnet dovolateľa, ale z úradnej povinnosti (ust. § 242 O. s. p.).

13. V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. Prípustnosť dovolania proti uzneseniu upravuje § 239 O. s. p. Podľa § 239 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a) odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b) odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenských (§ 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

14. Podľa § 239 ods. 2 písm. a/ O. s. p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b) ide o uznesenie o priznaní (nepriznaní) účinkov cudziemu rozhodnutiu na území Slovenskej republiky.

15. Dovolací súd v zmysle § 451 ods. 3 C. s. p. uvádza, že dovoláním napadnuté uznesenie nevykazuje znaky žiadneho z rozhodnutí podľa § 239 O. s. p., prípustnosť dovolania preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodíť.

16. Dovolateľka vady konania v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ O. s. p. v dovolaní nenamietala a v dovolacom konaní vady tejto povahy nevyšli najavo. Prípustnosť tohto opravného prostriedku preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodíť.

17. Dovolateľka vo svojom dovolaní namietla vadu konania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

18. Pod odňatím možnosti pred súdom konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.) sa rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa strane sporu znemožní realizácia jej procesných práv, priznaných jej v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jej práv a právom chránených záujmov. Táto vada konania znamená porušenie základného práva strane sporu na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).

19. Podľa dovolateľky, k odňatiu možnosti konať pred súdom došlo neoslobodením od platenia súdneho

poplatku ako spotrebiteľky. Žalovaná má za to, že ako spotrebiteľke jej patrí právo na oslobodenie od súdnych poplatkov v tejto veci s poukazom na § 4 ods. 2 písm. za/ zákona o súdnych poplatkoch, kde ako spotrebiteľka domáhajúca sa ochrany podľa osobitného predpisu (zákona o spotrebiteľských úveroch), je priamo oslobodená od súdneho poplatku. Zo znenia poznámky 4 aa/ k § 4 ods. 2 písm. za/ uvedeného zákona, je podľa žalobkyne zrejmé, že tento uvádza len príkladmi, nie taxatívny výpočet možných právnych predpisov, na základe ktorých spotrebiteľ môže uplatniť svoje práva na súde bez toho, aby bol povinný zaplatiť súdny poplatok. V tejto súvislosti na závery odvolacieho súdu dovolací súd v plnom rozsahu poukazuje a sa s nimi stotožňuje. Keďže podľa žalovanej sa konajúce súdy nevysporiadali s oslobodením od poplatkovej povinnosti žalovanej ako spotrebiteľky, dovolací súd poznamenáva, že odvolací súd v napadnutom uznesení jasne a dostatočne vysvetlil dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia nevyplyva jednostrannosť, alebo nejasnosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dospel k záveru, že skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia spĺňa parametre zákonného odôvodnenia. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovanej. Dovolací súd zároveň zdôrazňuje, že v zmysle prechodného ustanovenia § 18c ods. 6 zákona o súdnych poplatkoch platí, že za konania začaté pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 465/2008 Z. z., ktorým bol novelizovaný zákon o súdnych poplatkoch s účinnosťou od 01. 01. 2009, sa vyberajú poplatky podľa doterajších predpisov, ak ďalej nie je uvedené inak. Z uvedeného dôvodu § 4 ods. 2 písm. za/ zákona o súdnych poplatkoch sa neaplikuje na konania začaté pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 465/2008 Z. z., z čoho vyplýva, že oslobodení sú len spotrebiteľia v konaniach, ktoré sa začali po 01. 01. 2009 tak, ako tomu je v tomto prípade.

20. Z obsahu dovolania žalovanej ďalej vyplýva, že dovolateľka namieta existenciu vady konania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. g/ O. s. p., t. j., že odvolací súd nebol správne obsadený, nakoľko vo veci rozhodoval vylúčený sudca odvolacieho súdu.

21. Pri skúmaní prípustnosti dovolania z hľadiska § 237 ods. 1 písm. g/ O. s. p. dovolací súd vychádzal z toho, že o nesprávne obsadenie súdu ide nielen vtedy, keď namiesto senátu zloženého zo zákonom stanoveného počtu sudcov rozhodne buď samosudca alebo senát v inom než predpísanom zložení, ale tiež vtedy, keď vec prejedná a rozhodne sudca, ktorý nie je zákonným sudcom (viď čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Zákonným sudcom je v prípade samosudcu ten sudca, ktorý je právnymi predpismi (vrátane predpisov vnútornej povahy, ako napr. rozvrhom práce) určený tú - ktorú vec prejednať a rozhodnúť; ak má niektorú vec prejednať a rozhodnúť senát príslušného súdu, sú zákonnými sudcami všetci členovia toho senátu, ktorý je rozvrhom práce určený túto vec prejednať a rozhodnúť (viď tiež § 3 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

22. Žalovaná má za to, že v konaní rozhodoval sudca JUDr. Juraj Seman, ktorý už rozhodoval v konaní v tejto veci, pod sp. zn. 1MOBdoV/6/2008 ako člen senátu. Menovaný sudca podľa žalovanej konal aj v prípade jej návrhu doplnenia a opravy odôvodnenia rozsudku vydanom v tejto veci. Podľa žalovanej preto vyššie menovaný sudca odvolacieho súdu mal pomer k tejto prejednávanej veci.

23. Dovolací súd preto pristúpil ku skúmaniu, či bol daný dôvod vylúčenia sudcu odvolacieho súdu v zmysle § 14 ods. 1, 2 O. s. p., ak predmetom odvolacieho konania je vec, v ktorej bolo rozhodnuté o návrhu na obnovu konania vo veci, v ktorej pôvodne tento sudca rozhodoval.

24. Otázka, či je sudca vylúčený z rozhodovania o povolení obnovy konania v prípade, ak rozhodoval v konaní, obnova ktorého sa navrhuje, bola riešená v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. 09. 2002, sp. zn. ObdoV39/2001 (R 115/2003). Najvyšší súd v tomto rozhodnutí uviedol, že okolnosť, že sudca rozhodoval vo veci, v ktorej vydané rozhodnutie je napadnuté návrhom na obnovu konania, nie je dôvodom na jeho vylúčenie z prejednávania a rozhodovania vo veci obnovy konania. Dovolací súd dodáva, že k tomuto záveru dospela aj právna teória (porovnaj Števček, M., Ficová, S. a

kol. Občiansky súdny poriadok. Komentár. I. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2009, 37 s., a tiež Bureš, J., Drápal, L., Krčmář, Z., Mazanec, M. : Občanský soudní řád. Komentář. I. díl. 6. vydání. Praha, C. H. Beck, 2003, 46 s.). Dovolací súd dospel preto k záveru, že nie je opodstatnená námietka žalovanej o existencii procesnej vady konania zakladajúcej prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. g/ O. s. p. Prípustnosť jej dovolania preto z tohto ustanovenia nemožno vyvodit'.

25. Rovnako nemožno vidieť dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 O. s. p. v právnych záveroch, ku ktorým dospel odvolací súd v napadnutom uznesení, lebo právne posúdenie veci súdom je realizáciou jeho rozhodovacej činnosti a nezakladá dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. Posúdenie, či súdy (ne)použili správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretovali, alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodili (ne)správne právne závery, by tak prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad v prejednávanej veci nejde.

26. Pre úplnosť dovolací súd dodáva, že obsahom podania žalovanej zo dňa 09. 05. 2016 (č. l. 140 spisu), ktorým doplnila svoje dovolanie, sa dovolací súd nemohol zaoberať, keďže bolo podané po lehote na podanie dovolania.

27. So zreteľom na vyššie uvedené, preto dovolací súd dovolanie žalovanej proti napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu podľa § 447 písm. c/ C. s. p. ako procesne neprípustné odmietol bez toho, aby sa mohol zaoberať dôvodnosťou dovolania.

28. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 5:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.